

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XXXIII. Quomodo Synodus relictâ Tyro venit Hierosolymam: atque illic celebratis encaeniis novae Hierusalem, Arium in communionem recepit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

ro unâ cum iudicibus ejus inimicis proficeretur: quò scilicet ex una tantum parte monumenta fierent actorum. Hęc vociferatus Athanasius, & tum Episcopus omnes, qui in concilio aderant, tum Dionysium ex consulari contestatus; cum nemo esset, qui ipsi attenderet, clam se inde subduxit. Cæterum, qui in Mareotem missi fuerant, ex una tantum parte confectis actis; quasi verissima essent, quæ accusator detulerat, Tyrum reversi sunt.

CAP. XXXII.

Quomodo Athanasius, cum discessisset, Synodali sententia depositus est.

ET Athanasius quidem discedens, rectâ ad Imperatorem se contulit. Synodus verò primo quidem absentem condemnavit, eo quòd judicium defuisset. Postquam vero etiam acta, quæ in Mareote confecta fuerant accessere, depositionis sententiam adversus eum tulerunt; multis eum probris onerantes in depositionis libello; de eo vero, quod calumniatores in accusatione cædis Arsenii turpiter victi fuissent, prorsus reticentes. Arsenius vero, qui occisus dicebatur, ab illis susceptus est. Qui priùs quidem Melitianorum sectæ fuerat Episcopus; tunc vero tanquam Hypselitarum urbis Episcopus, depositioni Athanasii subscripsit. Atque ita, quod mirabile est, is, qui interfectus ab Athanasio dicebatur, vivus deposuit Athanasium.

CAPUT XXXIII.

Quomodo Synodus relicta Tyro venit Hierosolymam: atque illic celebratis encaniis nova Hierusalem, Arium in communionem recepit.

INterea Imperatoris afferuntur literæ, quibus jubebatur, ut Synodus ad novam Hierusalem quamprimum se conferret; Statim igitur relicta Tyro Hierosolymam profecti sunt. Ubi cum solenne festum ob dedicationem locorum celebrassent, Arium quidem unâ cum sociis in communionem recipiunt; obtemperare se dicentes Imperatoris literis, quibus certiores ipsos fecerat, fidem se Arii & Euzoii penitus perspectam habere. Ad Alexandrinam autem Ecclesiam scripserunt; omni jam exturbato livore, res Ecclesiæ in summa pace ac tranquillitate esse constitutas; & Arium, quippe qui prænitentia ductus veri-

ἀμα τοῖς ἐχθροῖς διακασαῖς ἐνωμα, ἔφ' ὃ τε ἐκ μονομερῆς πράξεως ὑπομνημάτων ποιήσαδς ταῦτα βοῶντος τῆ ἀθανασίῃ, καὶ διαμαρτυρομένης τό τε κοινόν τῆς συνόδου, καὶ τὸν ἀπὸ ὑπατικῶν διονύσιον, ὅς ὡς ἐδ' εἰς αὐτὸ λόγον ἐποίητο, διαλαθὼν ἀνεχώρησεν. Ὁ μὲν ἐν ἄποσταλέντες εἰς τὴν μαρκεώτην, ἐκ μονομερῆς ὑπομνήματα ποιήσαντες ὡς ἀληθῶς γνησίμων, ἀὸ κατήγορος ἔλεγε, εἶχον.

Κεφ. λβ.

Ὅτι ἀθανασίῳ ἀναχωρήσαντι, οἱ τῆς συνόδου καθάρσει αὐτὸν ἰψήφισαντο.

ΚΑὶ ἀθανασίῳ μὲν ἀναχωρήσαντι, πρὸς τὸν βασιλέα ἀνέδραμν' ἡ σύνοδος, ἢ πρῶτον μὲν ἐξημὴν αὐτὸν κατεδήτησεν, ὡς ἢ καὶ τὰ ἐν τῷ μαρκεώτῃ πεπεραγμένα σωέφτασε, καθάρσει ἐψηφίσαντο, πολλὰ ἐν τοῖς καθάρσει αὐτὸν λοιδορήσαντες, καὶ τῆς ἐπὶ τῷ φόβῳ κατηγορίας τῆ συκοφαντῶν τὴν ἠπὴν ἀποσιγήσαντες, ἐδέξαντο ἢ καὶ αὐτὸν δρσένιον, τὸν ἀνηγήδς λεγόμενον, ὅς πρῶτον μὲν τῆς μελίμανῶν θρησκείας ἐπισκοπῶν. τότε ἢ εἰς τὴν κ' ἀθανασίῃ καθάρσει, ὡς τῆς ὑψηλοπολιτῶν πόλεως ἐπισκοπῶν καθυπέγραψε, καὶ τὸ πρῶτον ὅς, ὁ λεγόμενος ἀνηγήδς ὑπὸ ἀθανασίῃ, ζῶν καθάρσει τὸν ἀθανασίον.

Κεφ. λγ.

Ὅπως ἡ σύνοδος ἀπὸ τῆς τύρου ἐπὶ τὰ ἱεροσόλυμα παρῆλθον, καὶ τὰ ἐκ καίρια πεισιμαμένα τῆς εἰς ἱεροσόλυμα, τὴν αὐτὴν ἀρεῖον εἰς κοινωίαν ἐδέξαντο.

ΠΑρεὴν ἢ εὐθύς γράμματά τε βασιλέως, πσημάνοντα ἐπὶ τὴν νέαν ἱεροσόλυμα ἀπέδεν τὴν σύνοδον, εὐθύς τε ὡς εἶχον, ἐκ τῆς τύρου ἀπεδύως ἐπὶ τὰ ἱεροσόλυμα ἐπέρευοντο, πάνδημον ἢ ποιήσαντες ἐορίην ἐπὶ τῇ καθιερώσῃ τῆ ἰσταν, ἀρεῖον μὲν καὶ τὸς αὐτῶν τὸν ἐδέξαντο, τοῖς βασιλέως γράμμασι παθαρχειν λέγοντες, δι' ὧν δεδηλώκε αὐτοῖς πεπειδῆς αὐτῶν πείως δρεῖς καὶ ἐκ τῶν ἐγγραφῶν ἢ καὶ τῆ ἀλεξανδρέων ἐκκλησία, ὡς πάντος ἐξομωθέντ' Ὁ φθόνος, ἐν εἰρήνῃ τὰ τῆς ἐκκλησίας καθέστηκε πρῶτα, καὶ δι' αὐτοῦ

ἐκ μετανοίας ἐπιγνῆς τὴν ἀλήθειαν, ὡς λοιπὸν τῆς ἐκκλησίας ὢν, δικαίως κ' λοιπὸν παρ' αὐτῶν προσδεχθεὶς, καὶ ἔξοριδέντα τὸν ἀθανάσιον ἀνιψιόμυροι ἔμην ἀλλὰ καὶ τῷ βασιλεῖ τὰ πρὸς τῶν αὐτῶν γνώμα κατήσων τὰυτα δὴ τῶν Ἐπισκόπων διατεθέντων, Ἐπιβαλαμδόνει ἔγραψεν βασιλέως γράμματα, σημαίνοντα ἀθανάσιον μὲν ἀναδέσθραμκέναι πρὸς αὐτὸν αὐτὸς ἢ ἀναγκαῖον εἶναι δι' αὐτὸν πρὸς ἀρχιερεῶς ἐν κωνσταντίνε πόλει. ἐστὶ ἢ τὰ Ἐπιβαλαμόντα γράμματα τῷ βασιλέως τὰδε.

Κεφ. λδ'.

Ὅτι β-σπλιεύς πλὴν ἐνόδον ἐκάλεε πρὸς αὐτὸν δι' Ἐπισκόπῳ, ἵν' ἐπ' αὐτὸ τὰ κατὰ ἀθανάσιον ἀκριβῶς ἔξετασθῆ.

Νικητῆς κωνσταντίνου, μέγιστος, σεβαστός, τοῖς ἐν τύρῳ συμελθεῖσιν Ἐπισκόποις.

Ἐγὼ μὲν ἀγνοῶ τίνα ἐστὶ τὰ ὑπό τῆς ὑμετέρας συνόδου μὲν θεοῦ καὶ χειμῶν κριθέντα δοκεῖ ὅτι πρὸς τῶν τετραχόδ' αἰταξίας ἢ ἀλήθεια διεσέφθη, ὑμῶν δὲ ἡ διαδὴ διὰ τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἐρεσχελίαν, ἡ ἀλήθειαν εἶναι βεβληθεῖς, τὰ τῶν θεῶν ἀρέσκοντα μὴ συμερῶντων ἀλλ' ἐσαυτῆς θείας προνοίας ἔργον, καὶ τὰ τῆς φιλοεικίας ταύτης κακὰ φανερώς ἀλόγιστα διασκεδάσαι. καὶ ἡμῖν διαρρήδην, εἴ τινα τῆς ἀληθείας αὐτοῖσι συνελθόντες ἐποίησατε φροντίδα, καὶ εἰ τὰ κεκεμμένα χωρεῖς τῶν χάριτος καὶ ἀπεχθείας ἐκρίνατε, φανερώσαι τοιγαρῶν ἠπεγμένως πάντας ὑμᾶς πρὸς τὴν ἐμὴν ἐυσέβειαν ἀνελεθῆν δεῖ, ἵνα τὴν τῶν πεπεσγμένων ὑμῖν ἀκρίθειαν δι' ὑμῶν αὐτῶν πρὸς σήσητε τίνου ἢ ἐνεκεν ταῦτα γράψαι πρὸς ὑμᾶς ἐδικαίωσα, καὶ ὑμᾶς πρὸς ἐμαυτὸν διὰ τῶν γράμματων καλῶ, ἐκ τῶν ἐπομένων γνώσεσθε Ἐπιβαμόνι μοι λοιπὸν τ' ἐπώνυμῳ ἡμῶν καὶ πανδοδαίμονου πατερίδου, τῶν κωνσταντίνε πόλεως. Συμβέβαιε ἢ τῆνικαὶ τα ἐφ' ἵππε με ὁ χεῖρὸς ἔξαιφνης ἀθανάσιου ὁ ἐπίσκοπος ἐν μίσῳ τῶν λεωφόρων, μὲν ἱερῶν τινῶν, εἰς πρὸς αὐτὸν εἶχεν, ἀπροσδοκῆτως ἔτω προσήλθον, ὡς καὶ πρὸς ἀρχιερεῶς ἐκπλήξεως ἀφορμὴν παρτυρεῖ γὰρ μοι ὁ πάντων ἑφορθεός, ὡς εἰς Ἐπιγνώμαι αὐτὸν ὅς τις ἐμὴ πρὸς τὴν πρῶτον ὄν ἐδυνήθη, εἰ μὴ τῶν ἡμετέρων τινῶν, καὶ ὅς τις ἐμὴ, καὶ τὴν ἀδικίαν

tatem agnovit, deinceps tanquam Ecclesiae filium jure merito ab ipsis quoque suscipiendum esse. Athanasium vero episcopatu depulsum esse, obscure significarunt, cum dicerent livorem omnem exturbatum fuisse. Sed & Imperatorem iisdem de rebus certiores fecerunt. Dum hæc ab Episcopis geruntur, supervenerunt alia Imperatoris littera, quibus significabat, Athanasium quidem ad se confugisse; ipsos vero ad causam dicendam Constantinopolim venire oportere. Imperatoris autem littera sunt hujusmodi.

CAP. XXXIV.

Quod Imperator Synodum ad se per literas evocavit, ut Athanasii causam se diligentius spectaretur.

Victor Constantinus Maximus Augustus, Episcopus, qui in urbe Tyro convenerunt.

Quæ à vestro Concilio per tumultum ac tempestatem judicata sunt, equidem nescio. Videtur tamen per turbulentam quandam concitationem veritas esse labefactata; dum scilicet ob mutuum inter vos contentionem, quam invictam atque insuperabilem esse vultis, nec veritatem, nec ea, quæ Deo grata sunt, consideratis. Sed faciet divina providentia, ut contentionis hujus mala manifestè deprehensa penitus dissipentur; utque nobis planum fiat, quantum vos, qui in unum convenistis, veritatis curam gesseritis, & an judicia vestra citra gratiam & odium cujusquam à vobis prolata sint. Vos igitur universos ad nostram pietatem propere oportet accedere, ut eorum, quæ gesta sunt à vobis, rationem per vosmetipsos accuratè reddatis. Porro quid causæ sit, cur hæc ad vos scribenda putaverim, vosque ad me per has literas accerfam, ex iis, quæ sequuntur, intelligetis. Ingressi mihi cognominem & omnino beatam patriam meam Constantinopolim, sedebam autem tunc in equo, subito Athanasius Episcopus cum quibusdam sacri ordinis viris, quos circa se habebat, adeo inexpectatus occurrit, ut nos stupore quodam percelleret. Testis enim est mihi omnium inspector Deus, me primo aspectu, quisnam esset non potuisse cognoscere, nisi quidam nostrorum, & quis esset, & quam pertulisset injuriam, nobis sciscitantibus, ut par erat

